USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Evy Šonkové a soudkyň JUDr. Miluše Doškové a Mgr. Sylvy Šiškeové v právní věci žalobce: **Z. A. B. A.,** zastoupeného opatrovnicí Mgr. Pavlínou Zámečníkovou, advokátkou se sídlem Milady Horákové 1957/13, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra,** se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 1. 2023, č. j. OAM-994/ZA-ZA11-D07-2022, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 24. 3. 2023, č. j. 34 Az 3/2023-34,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

IV. Odměna a náhrada hotových výdajů ustanovené opatrovnice Mgr. Pavlíny Zámečníkové **se určuje** částkou 4.114 Kč, která jí bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Žalobce požádal dne 9. 11. 2022 o mezinárodní ochranu. Žalovaný rozhodl rozhodnutím označeným v záhlaví (napadené rozhodnutí) o nepřípustnosti žádosti podle § 10 odst. 1 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, a řízení podle § 25 písm. i) téhož zákona zastavil. Dospěl k závěru, že státem příslušným k posouzení žádosti je Francouzská republika, a to podle čl. 3 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 ze dne 26. června 2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (nařízení Dublin III).

[2] Žalobce se proti napadenému rozhodnutí bránil žalobou, Krajský soud v Brně ji však rozsudkem označeným v záhlaví (napadený rozsudek) zamítl. Neshledal žalobcem namítané systémové nedostatky ve smyslu čl. 3 odst. 2 věty druhé nařízení Dublin III, bránící jeho

přemístění do Francie, ani pochybení žalovaného spočívající v nevyužití možnosti posoudit žádost podle čl. 17 odst. 1 téhož nařízení.

[3] Žalobce podal proti napadenému rozsudku blanketní kasační stížnost a požádal o přiznání odkladného účinku a ustanovení zástupce. Nejvyšší správní soud kasační stížnosti odkladný účinek nepřiznal. Ze sdělení žalovaného zjistil, že žalobce již byl transferován do Francie (jeho pobyt není znám), proto mu usnesením ze dne 21. 7. 2023, č. j. 2 Azs 125/2023-39, ustanovil opatrovnici, jíž současně vyzval k doplnění důvodů kasační stížnosti.

II. Kasační stížnost žalobce a vyjádření žalovaného

[4] Žalobce (stěžovatel) namítl, že žalovaný nezjistil stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a jeho posouzení je příliš obecné a formální. Žalovaný i krajský soud totiž existenci systémových nedostatků ve Francii hodnotili na základě neaktuální Informace Oddělení azylové a migrační politiky (OAMP) z 21. 12. 2021. Ze zprávy Asylum Information Database (AIDA) vyplývá, že žadatelé o mezinárodní ochranu ve Francii čelí řadě problémů (zejm. přetíženost systému, nedostatek ubytovacích kapacit a nedostatečná výše finančního příspěvku). Krajský soud navíc nezohlednil, že žadatelé mají ve Francii po dobu prvních tří měsíců přístup pouze k neodkladné zdravotní péči. Se zdravotními problémy se přitom stěžovatel potýká. Dále mu není zřejmé, na jakém základě krajský soud dovodil, že je soběstačnou a samostatnou osobou, když nedisponuje finančními prostředky ani zázemím ve Francii, kde mu navíc zřejmě již nebude poskytnuto ubytování (upřednostňovány jsou totiž rodiny a žadatelé žádající o udělení mezinárodní ochrany poprvé) a tamní finanční příspěvek neumožňuje pokrýt ani základní životní potřeby. I s ohledem na jeho důchodový věk navíc nemá reálnou naději na získání práce. Jako zranitelné osobě se zvláštními potřebami by pro něj přemístění do Francie znamenalo nepřiměřený zásah do jeho práva na rodinný a soukromý život. V České republice si vytvořil silné vazby a má zde řadu přátel, kteří ho podporují. Navrhl napadený rozsudek zrušit a věc vrátit krajskému soudu.

[5] Žalovaný se ztotožnil s napadeným rozsudkem. Obecně formulovaná a nepodložená tvrzení stěžovatele týkající se jeho zdravotního stavu, jakož i soukromého a rodinného života na území České republiky nekorespondují se zjištěními žalovaného. Podmínkami ve Francii se zabýval na základě dostatečně aktuálních podkladových informací a neshledal nedostatky dosahující rizika nelidského nebo ponižujícího zacházení, tedy nedostatky ve smyslu čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III (v tomto ohledu odkázal na rozsudek NSS ze dne 28. 4. 2020, č. j. 10 Azs 305/2019-25). Stěžovatel z Francie odcestoval, neboť tam byla zamítnuta jeho dřívější žádost o udělení mezinárodní ochrany. Podání opakované žádosti v České republice, přestože je k jejímu posouzení příslušná Francie, je v rozporu s účelem nařízení Dublin III (jedná se o tzv. *forum shopping* či *asylum shopping*, k čemuž odkázal na usnesení NSS ze dne 8. 6. 2021, č. j. 2 Azs 37/2021-61). Navrhl kasační stížnost zamítnout.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[6] Kasační stížnost je přípustná. Jedná se však o věc, v níž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, a v souladu s § 104a odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (s. ř. s.), je proto nejprve nutné posoudit, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Není-li tomu tak, Nejvyšší správní

soud kasační stížnost odmítne jako nepřijatelnou. Institut nepřijatelnosti a jeho dopady do soudního řízení správního NSS podrobně vyložil ve svém usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS, v němž vymezil podmínky, za kterých je kasační stížnost přijatelná.

[7] Stěžovatel namítá, že žalovaný vyšel z neaktuálních informací o nedostatcích francouzského azylového systému, čímž zatížil řízení vadou [§ 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.], neboť porušil povinnost zjistit skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti (§ 2 odst. 4 a § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád). V návaznosti na to měl krajský soud nesprávně posoudit právní otázku [§ 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.] ohledně přemístění stěžovatele do Francie. Napadený rozsudek je navíc nepřezkoumatelný [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.], neboť není zřejmé, na čem krajský soud založil svůj závěr o tom, že stěžovatel je soběstačnou a samostatnou osobou.

[8] Stěžovatel v kasační stížnosti důvody přijatelnosti výslovně neuvedl. Ani Nejvyšší správní soud žádné takové důvody neshledal. Rozsudek krajského soudu je přezkoumatelný a náležitě odůvodněný. Závěry v něm přijaté se nevymykají ustálené rozhodovací praxi NSS (např. rozsudky NSS ze dne 25. 2. 2015, č. j. 1 Azs 248/2014-27, bod 27, a ze dne 12. 1. 2017, č. j. 5 Azs 229/2016-44, č. 3560/2017 Sb. NSS).

[9] Nejvyšší správní soud ověřil, že zjištění krajského soudu týkající se stěžovatelovy soběstačnosti a samostatnosti není v rozporu s informacemi, které tento sdělil během pohovoru dne 16. 11. 2022, seznámení se s podklady rozhodnutí dne 20. 12. 2022 a jednání před krajským soudem dne 24. 3. 2023. Zde uvedl, že se během svého pobytu ve Francii nesetkal se závažnějšími problémy. Měl zajištěné ubytování, dostával finanční příspěvek, využil přístupu ke stomatologické péči. Do budoucna projevil ochotu najít si ve Francii práci. Neuvedl, že by se potýkal se závažnějšími zdravotními potížemi.

[10] Stěžovatel dále namítá neaktuálnost Informace OAMP z 21. 12. 2021 ohledně azylového systému ve Francii (z níž žalovaný vyšel), neupřesnil však, jaké nové skutečnosti měly od té doby nastat, jež ve výsledku žalovaný nezohlednil. Stěžovatel odkázal na blíže nespecifikovanou zprávu AIDA a argumentoval především nedostatečnou ubytovací kapacitou pro žadatele o udělení mezinárodní ochrany ve Francii, jejich omezeným přístupem ke zdravotní péči po dobu prvních tří měsíců a nedostatečnou výší finančního příspěvku. Žalovaný se těmito aspekty zabýval, a to zejm. na str. 6 napadeného rozhodnutí, kde mj. uvedl, že neposkytnutí ubytování je kompenzováno navýšením finančního příspěvku, navíc bude mít stěžovatel po celou dobu řízení o své opakované žádosti přístup ke zdravotní péči (za stejných podmínek jako ostatní francouzští rezidenti) a po uplynutí zákonné lhůty bude moci i pracovat. Krajský soud k tomu dodal, že stěžovatel bude ve Francii jakožto senior považován za zranitelnou osobu, což může zvýšit jeho šanci na získání ubytování (bod 37 napadeného rozsudku).

[11] V souvislosti se zdravotní péčí se žalovaný dopustil částečné nepřesnosti (na niž poukázal stěžovatel), neboť podmínkou pro účast ve francouzském systému zdravotního pojištění je pobyt na jejím území po dobu alespoň tří měsíců. Do té doby mohou žadatelé čerpat pouze nezbytnou lékařskou péči v rámci dalších státních programů (str. 9 zmíněné Informace OAMP).

[12] Tato nepřesnost však podle Nejvyššího správního soudu nemá vliv na správnost závěru krajského soudu (bod 39 napadeného rozsudku), a sice že dílčí nedostatky francouzského azylového systému nedosahují rozsahu a intenzity, jež by i s ohledem na osobu stěžovatele mohly odůvodnit aplikaci čl. 3 odst. 2 věty druhé nařízení Dublin III, podle něhož *není-li možné přemístit žadatele do členského státu, který byl primárně určen jako příslušný, protože existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv Evropské unie, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, pokračuje v posuzování kritérií stanovených v kapitole III, aby zjistil, jestli nemůže být určen jako příslušný jiný členský stát.*

[13] K závěru, že ve Francii nepanují závažné systémové nedostatky ve smyslu čl. 3 odst. 2 věty druhé nařízení Dublin III, ostatně Nejvyšší správní soud dospěl i ve svých recentních usneseních ze dne 4. 8. 2023, č. j. 10 Azs 151/2023-31, a ze dne 19. 7. 2023, č. j. 9 Azs 141/2023-24.

[14] Lze uzavřít, že z napadeného rozsudku je patrné, že krajský soud vycházel z relevantní judikatury a jeho pečlivě odůvodněné závěry jsou s ní v souladu. Kasační soud současně neshledal, že by se krajský soud dopustil zásadního pochybení, které mohlo mít dopad do stěžovatelova hmotněprávního postavení.

IV. Závěr a náklady řízení

[15] Kasační stížnost svým významem nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, Nejvyšší správní soud ji proto odmítl jako nepřijatelnou (§ 104a odst. 1 s. ř. s).

[16] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 a § 120 s. ř. s. (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020-33, č. 4170/2021 Sb. NSS, bod 53). Stěžovatel úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, který by jinak toto právo měl, žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

[17] Hotové výdaje a odměnu za zastupování platí ustanovené opatrovnici, Mgr. Pavlíně Zámečníkové, advokátce, stát (§ 140 odst. 2 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve spojení s § 64 s. ř. s.). Opatrovnice učinila ve věci jeden úkon právní služby, a to doplnění blanketní kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)]. Za tento úkon jí náleží odměna ve výši 3.100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5. advokátního tarifu] a paušální náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Opatrovnice je plátkyní DPH, odměna a náhrada hotových výdajů se tudíž zvyšují o částku odpovídající 21 %. Celková částka ve výši 4.114 Kč jí bude z účtu Nejvyššího správního soudu vyplacena do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

pokračování

V Brně dne 14. září 2023

Mgr. Eva Šonková
předsedkyně senátu